

Vitajte inštruktori :)

Hovoril som si, že by sa už patrilo zopár riadkov napísať, že ako si tu nažívam :) a tak idem to nejak zhrnúť...

Už sa pomaly zjarieva, teraz je už voľnejšie...ale všetko to začalo ako po iné roky - na Vianoce. Vtedy som zase raz vhuhol do rozbehnutého kolotoča, nafasoval matrac, deku, vankúš...a pridala sa k novým spolubojovníkom. Vzhľadom na preplnený hotel a kapacit pre zamestnancov sme sa museli ubytovať na zemi v konferenčných miestnostiach zvaných "katakomby". Tento núdzový stav trval dva týždne. Ani prvý pracovný deň alebo týždeň nebol o nič menej chaotickejší. Ktosi mi dal bundu, ktosi papier na vyplnenie, samé nové tváre, mená, pokyny...teda kam som sa to vlastne dostal!? Nuž nachádzame sa v Salzburskom kraji, alpskej dedinke zvanej Leogang, ešte presnejšie v jednej z troch lyžiarskych škôl. Sú tu modrí, červeno-čierni a my sme červení, najväčší Skiszene Altenberger. Altenberger preto, lebo je to priezvisko môjho majiteľa, okrem školy majú ešte hotel, horskú reštiku, pozemky a kvotie čo ešte. Jednoducho žiadne malé ryby.

A tak som sa snažil zaradiť kamsi do 80-členného červeného mora. Išlo to postupne, dostal som takých klientov, aby som sa postupne rozbehol. Niežeby to tak moji šéfovia chceli, ale mal som šťastie. Chlapca na snowboarde, ktorý bol taký dobrý, že sme sa dostali dvadsať kilometrov až na druhú stranu hôr do Saalbachu, teda som si mohol a ako aj zamestnanec musel urobiť obraz o celom stredisku. Aj lyžiarov čo som mal na začiatku boli bezproblémoví a pomerne zdatní. Takto som sa postupne prehupol Novým rokom, Tromi Kráľmi, až uplynulo prvé návalové prázdninové obdobie a počet červených klesol v polovici januára na 15. Práca bolo pomenej, školopovinné deti žiadne, ale našli sa predsa len rodiny s deťmi od troch do šiestich rokov a ušli sa mi prvé dve detské lyžiarske skupiny. Dokonca prvá nebola začiatočnícka, dostal som hneď pokročilých, ale takých pokročilých, že jeden bol lepší od druhého, dvaja sa nevedeli postaviť bez pomoci a okrem toho som musel hovoriť po rusky a po poľsky, dvaja radi vrážali do ostatných detí v skupine, nebezpečne predbiehanie bolo normálka. Že sa dá mečovať s palicami to je jasné každému, ale že sa moji päťroční dokážu mečovať s lyžami, to som nevedel. Výsledok bol hrča nad obočím a hukot-vreskot, ale vždy to bolo lepšie ako vyvalené oko. Kurz trval týždeň a bol som úplne vyšľavený, ale energiu mi opäť dodali šťastné tváre malých krpčov, ich otázky úplne od vecí, kopec srandy, na konci neočakávaná, úprimná vďaka od dvoch najväčších huncútov Jannika a Benedikta, nekonečné objatia od malej štvorročnej ruskej rakety Niky... a tak som srandovne zakončil prvý týždeň: "Jannik, dáme ešte jeden týždeň?", keď ma počul Jannikov otec: "Ty by si s ním ešte vydržal jeden týždeň?!" Tak s rozpoltenou osobou Jannik-vždy posledný, stále sa stráca, nevie sa postaviť, nevie sa obliecť, tak s ním by som si to nevedel predstaviť, žiaľ ale musel som odpovedať proti svojej kvôli: "Áno veď sa už poznáme." A čo čert nechcel všetky deti išli domov a aj druhý huncútisko Bene si predĺžil kurz na ďalší týždeň. Nevie, ako to nebo zariadilo, ale podarilo sa mi nebyť s týmito dvoma pirátmi ďalší týždeň. Novovytvorenú skupinu dostal dovtedy optimistický kolega Patrick, ktorý na nich nezabudne veru dlho, čo mu tí všetko povyvádzali.

A tak bolo jasné. Pri druhej skupine zvolím inú stratégiu a meter. Dostal som schopných začiatočníkov a Jannikovho brata Kiliana. Keďže som mal iba 5 detí, tak to bola pohodička tento raz, pekne som si ich vychoval od prvého krôčika na lyžiach až po strmšie svahy, predbiehanie nehrozilo a predbiehanie inštruktora už vôbec nie. Okrem premrznutého a ukecaného Michiho a malého Jonasa, čo sa mi raz pokakal na detskom svahu to bol úplne pohodový týždeň. Časom to hodnotím, že prvá skupina bola jedna z najlepších, čo sa týka srandy, nebezpečenstva, rizika, psychy, zážitkov, naháňačiek, guľovačiek a vytvorených kamarátstiev.

A takto to pokračovalo a pokračuje ďalej raz, skupinka, potom jednotlivcov, raz snowboard potom lyže, niekedy dospelí, inokedy deti, raz Rumuni, potom Holanďania, teda zmeska ako sa patrí.... :) tak takto si tu ja nažívam a ešte chvíľu budem...)

Marek